

LOVESTORY ♥

Ten bar je na můj vkus moc nóbl. Ale přece jenom je to bar, se všema jeho náležitostma, s barmanem a hudbou a hlavně chlastem. Podpatky mi rytmicky klapají, jak na nich balancuju směrem k zadní části podniku, ve snaze před Maruščinou svatbou ještě trochu rozchodit tyhle drahý boty, co mi roky ležely na dně šatníku.

U stolu vzadu sedí skupina holek, všechny tak nějak na té hrůzostrašné linii mezi první a druhou půlkou dvacítek, kdy si pomalu začínáme uvědomovat, že naše mamky už touhle dobou měly manžela, děcko, dům a k tomu nejlíp ještě kariéru, a my máme brigádu, za kterou se stydíme. Uprostřed všech ale sedí Maruška, jemně podnapilá s tváří zdobenou úsměvem od ucha k uchu, na hlavě korunka, co všem v tomhle poloprázdném baru se sebevědomím oznamuje, že ona je vskutku nevěsta a dneska se loučí se svobodou. A že na rozdíl ode mě, ona si dokáže udržet vztah dýl jak pár měsíců.

„Sorry, že jdu pozdě,“ říkám já, „ujela mi tramvaj.“

Maruška vyskočí ze sedačky a ve své nespoutané a trochu tlačené radosti se snaží přelézt kolena jejích kamarádek. Má na sobě bílý šaty, jednodušší než ty, co na sobě bude mít na svatbě, na krku se jí houpe křížek. Polapí mě do silnýho obětí, pak se otočí na ostatní. „Holky, tohle je Magda.“ Já zamávám, usměju se, a už si na stůl, plný sladkých drinků objednávám obyčejný pivo, protože to aspoň nestojí přes stovku.

Jednou jsem napsala příběh o nevěstě na své rozlučce se svobodou. Neměla jméno, moje postavy málokdy mají jméno. Ale stejně jako Maruška to byla křesťanská holka s křesťanskýma kámoškama, která čeká na svůj tradiční obřad v kostele, hned víkend po téhle jedné poslední noci mimo manželství.

Samozřejmě se objeví cizinec, sebevědomý mladík, možná trochu úchylný, ale v tomhle světě je všechno tak trochu úchylný. Vyzve nevěstu na hru v šachy o sázku a ona souhlasí, a protože on je lišák vychcaná a ona jen holka z vesnice, prohrává znova a znova. Ale v očích jim to jiskří – potlačovaný sexuální touhy zákazníka, který si ten příběh objednal. A tak v další prohrané sázce o dalšího krále ji vyzve k tomu, aby vystoupila ze své komfortní zóny a začala mu honit penis pod stolem.

Maruška si objedná další drink, a přestože ještě není ani devět, ihned všem vysvětlí, že tohle je její poslední, protože se před svatbou nemůže opít. Netrvá to pak dlouho a jedna z holek se mě zeptá na to osudový, ostýdný téma rozhovoru.

„Magdo, slyšela jsem, že jsi spisovatelka.“

Přikývnu a než stihnu cokoliv říct, Maruška mě z druhé strany stolu propálí vražedným pohledem. Teď už je ale pozdě. Následují další otázky, družičkám to celý přijde nějaký divný, ne to, že jsem spisovatelka, ale to, že je to moje práce. Snaží se dopídit odpovědi na záhadu, jak je vůbec možný, že si něco vydělám. Maruška se mezitím snaží změnit téma, ale stejně jako zakázaný ovoce jim odpor přidává na zvědavosti. Tak ji přeruším.

„Píšu erotický příběhy na zakázku,“ řeknu jednoduše a s radostí poslouchám to náhlý ticho, co se přes křesťanský holky převalí jak lavina a zadusí jim další otázky. „Lidi občas mají hodně specifický sexuální choutky,“ pokračuju, „Tak přijdou za mnou. Napíšu mi seznam, co všechno se jim líbí, o čem se jim zdá před spaním. A já jim pak za deset euro na tisíc slov dám přesně, co potřebujou.“

Kongregace na mě hledí. Ticho. Znovu ticho. Až jedna z nich konečně promluví tónem, který už moc dobře znám: „Vypadáš jako kdybys na to byla

pyšná? Jakože, myslela jsem, že píšeš povídky nebo poezii nebo tak něco. A ne... porno.“

Místo odpovědi si zhluboka přilnu ze svého püllitru. Podcením, kolik loků mi ve sklenici zbývá a tak bojuju, abych to všechno spolykala, zatímco celý stůl na mě hledí v až nerealisticky dlouhý, trapným tichu, kdy zní jenom pohybu mého hrtanu. Pak si utřu pusku hřbetem ruky, můj žaludek se přitom vzpouzí tomu náhlému návalu světlého ležáku, a pokrčím rameny se slovy: „Jdu si pro další. Omluvte mě.“

Když se hodiny pomalu překlání k jedenáctce, rozlučka se chýlí ke konci a holky vychází ven, aby si vzali taxíky nebo se navzájem doprovodili na Hlavák. Nakonec zůstanu stát před barem sama s Maruškou. Z kapsy kabátu vytáhnu krabičku cigaret a s podrážděním si uvědomím, že v ní leží jedna poslední osamělá.

Maruška, se už rozloučila s ostatníma a teď zamračeně stojí vedle mě, zatímco čeká na odvoz. „Magdo? Mohla bys o tom prosím nemluvit v sobotu na svatbě? Myslím, o tvou práci. Víš budou tam rodiče a babičky, jestli mi rozumíš.“

Vyplivnu kouř „Jasný, Maru, něco si vymyslím. Třeba že píše pohádky do Mateřídoušky. To by se jim líbilo?“

„Magdo, je to moje svatba a já to tam prostě nechci.“

„Chápu. Nechceš at' moje zvrácenost narušuje tvůj dokonalý román. Tvoje tetičky by se z toho asi mohli posrat, kdyby se dozvěděli, že někdo si po večerech, ach můj bože, čte příběhy o tom, jak jim domina stoupá na koule podpatkama. Beztak samy čtou mnohem horší věci, jenom o tom nikomu v tom vašem kostele neříkají.“

Maska hodné holky v tu chvíli odpadne a zůstane jen pohrdavý pohled dávné kamarádky, co už mě roky nedokáže přijmout, jaká jsem. „Prostě nechci neustále poslouchat o tom, jak plýtváš svým časem těmahle sračkama. Nechci poslouchat, jak o tom mluvíš jakože je to normální. Není to normální, Magdo.“

Vzápětí u chodníku zastaví auto a Maruška, tentokrát s příkrým ahoj místo medvědího objetí, zmizí uvnitř. „Taky tě mám ráda,“ zamumlám si spíš pro sebe a uhasím cigaretu.

Na kraji centra stojí hospoda jménem Krajní řešení. Když všude jinde mají zavřeno, tohle je vaše krajní řešení, neboť jejich zavíračka pendluje mezi druhou a čtvrtou hodinou ranní, v závislosti na to, jak moc je barman sám ožralý.

Dneska je tu plno, asi jako následek nějakýho hospodskýho kvízu, který skončil už nějakou dobu předtím. Sednu si na bar a objedná si cokoli mají zrovna na čepu, a pak se na židli přetočím, abych měla výhled na podnik. Dneska žádný povědomý tváře. Až na jednu. U stolu sedí muž, když zrovna nemluví tak pije pivo, a když mluví, je hlasitý, protože jeho kamarádi jsou hlasití, tak musí být taky. Má potetovaný ruce, dlouhý vlasy svázaný do culíku. Radim nebo Richard nebo tak něco. Seznámili jsme se pár let zpátky na autorským čtení, byla jsem tam tehdy s povídkou, zatímco on přišel s poezií.

Naše pohledy se na moment setkají a já se toho svého vzdám, spíš protože kdyby oční kontakt trval jen o sekundu dýl, musela bych přemýšlet, jestli ho pozdravit. Kdyby si mě pamatoval a já se na něho dívala, bylo by trapný ho nepozdravit, kdybych ho pozdravila a on mě vlastně neznal, styděla bych se úplně stejně. Proto v téhle situaci, a ve spoustě dalších, je lepší se na chlapa nedívat vůbec.

Kdysi jsem napsala příběh o bezejmenné holce, co seděla nahá v přečpaný tramvaji. Lidi okolo na ni hleděli, někteří pohoršeně a šokovaně, jiní se nemohli vynadávat. Ona se marně snaží schovat svoje prsa, červená se v obličejí, neschopná cokoli změnit na svém nahém osudu. A všechny nuance jejích pocitů se ztrácely na pozadí hořkosladké bezmocnosti, po které tolik čtenářů baží.

Zhruba po druhé se Krajním řešením začne vznášet kouř. Nálepkovat tuhle hospodu jako nekuřáckou je občas dost lživý, zvlášť po oficiální zavíračce. Tak

vytáhnu krabičku a znovu zjistím, že je prázdná, a že jsem za poslední týden znovu vykouřila víc, než bych si sama sobě chtěla přiznat, a začínám plánovat, jak to odteďka omezím.

„Došly?“ slyším hlas. Robert, tak se jmenuje. Básník si sedá na barovou stoličku vedle mě, potetovanou rukou ke mně natahuje otevřenou krabičku cigaret a já už vím, že kouření budu omezovat až od zítřka. Vezmu si jednu, zapálím si a hledím mu do očí. „Ty jsi Magda, že? Tehdy z toho čtení.“

Pousměju se. „To jsem já. Pamatuješ si to dobře.“

„Pamatuju si aji tvoji povídku. Jsi neskutečně talentovaná.“

„Ale nelži,“ odpovím a oklepu cigaretu do prázdného půllitru. „Byl to nedopečený sci-fi experiment. Ani nevím o čem to bylo. Tehdy jsem takový věci psala furt. Psychedelický, rádoby metaforický průlety vesmírem. Byly to nesmysly. Jen další moje fáze.“

„Mně se takový věci líbí,“ usměje se básník a falešný kompliment se mu zrcadlí v očích. Na povrchu jsem v roztomilých rozpacích, protože přesně to chce vidět, ale nic, co ten jeho lišácký úsměv vyplodí mě nepřesvědčí o tom, že si sakra pamatuje, o čem ten příběh byl. Ten příběh, který jsem napsala ještě, když moje postavy měly jména a nosily oblečení.

„Píšeš pořád?“ zeptá se.

„Platí mi to nájem.“

„Tak to se často nevidí, že by si někdo vydělával psaním.“

„Ne vždycky píšu, co bych chtěla. Někdy píšu i něco, co bych vyloženě nechtěla.“

„Jako co?“

Hlavou mi běhají všechny možný odpovědi. Sexuální fanfikce na postavy z mangy? Holky v tramvaji? Jeden den dokonalý postavy princů na bílých koních, identických jako by z pásu v továrně, další den zase mladí mafiánští šéfové s arogantní vizáží a nekalými úmysly, kteří si myslí, že zuřivá posedlost něčí

figurou se rovná respektu k ženám. Ale nic z toho neřeknu. Místo toho pokrčím rameny. „Tak různě. Romant’árny.“

Nakloní se blíž, táhne z něho smrad piva a kouře. Vlasy má mastný, na tváři strniště a přesto z něho nemůžu spustit oči. Teď ve dvě ráno asi taky nevypadám zrovna jako princezna, vypadám jako holka v baru, podnapilá, oči zarudlý ospalostí a vlasy rozčuchaný. Taková holka netouží po princích, ani mafiánech, touží po vůni piva a kouře. „Co bys teda chtěla psát?“ zeptá se básník.

„Něco osobního. Něco skutečného.“

„Proč to nepíšeš? Jsi dost talentovaná na cokoliv.“

„Nelži,“ odpovím a v hlavě mi zůstává ta otázka, jasná jak světýlko hořícího nikotinu mezi náma. Proč?

Netrvá dlouho a Robert navrhne zmizet odsud pryč. Vím moc dobře kam chce jít, chce jít domů, ale ne sám, chce ať ho zajdu doprovodit, ale to neřekne nahlas, řekne to dotekem špičky prstů sem tam. Spoléhá, že by mi chyběl až moc na to, abych mu mohla teď říct čau, tak půjdu s ním, a když už budu stát před jeho dveřma, proč by mě nepozval dovnitř. To chce a přesně to se stane. Rychlostí jednoho patra za deset minut stoupáme po schodech k jeho bytu a když se konečně dostaneme do temné tiché chodby před jeho ložnicí, on mi přiloží prst na rty a romanticky pošeptá, že mám být potichu, abych nevzbudila jeho spolubydlící.

„Jsi tak krásná,“ mumlá s obličejem přitisklým ke kůži na mém hrdle, rukama zkoumá křivky když ze mě svléká šaty.

„Lžeš.“

Kdysi jsem napsala příběh o bohaté holce, která si začala svůj vlastní kult. Její komunita se scházela v domě na kraji města. V příběhu se zrovna setkávala s novým členem, kterého v rámci rituálu chtěla zaučit, aby se mohl stát plnohodnotným členem kultu. Ale nejdřív jí musel sloužit, ukázat jí, jak moc jí miluje, děkovat jí když ona stoupá svým nahým chodidlem na jeho rozkrok.

Když mě teď básník v náručí pokládá do postele, líbá každou píd' mojí kůže, takhle se teď cítím. Opakuje falešný lichotky, jak kdyby vzýval moji dokonalost, jak kdyby byl moje ovečka a já jeho pastýřka. A já se nechávám uctívat s nohou na jeho koulích, zatímco uvnitř si moc dobře uvědomuju, že tady žádnou moc nemám.

Cítím chlast v jeho dechu, když je na mě. Smrad potu, jeho i mýho, co se mísí ve vzduchu zatuchlýho studentskýho bytu. Omylem mě zatahá za vlasy loktem, když se opře o matraci, a já zkřívím obličej. Kůže dře o kůži a tahá to, jak by to netahalo, kdybysme nebyli moc líní se starat o předebru. Jsme pomalí a vyčerpaní a naše vláčný pohyby těžkopádně buší do rytmu vzdechů, které znovu a znovu opakují vášeň naší fiktivní lásky.

Robert se konečně svalí na postel vedle mě a vyčerpaně vydechne. Dlouze mě políbí. Každý dotek jeho jazyka na tom mém je stejná pohádka, jako příběhy, který píšu. A já si s trnem v oku uvědomuju, že nikdy nebudu nic jinýho než autorka.

Moje podpatky leží ledabylyle pohozený vedle dveří bytu. Vezmu je do ruky a přeběhnu chladné dlaždice chodby ve špinavých silonkách. Dala bych cokoliv za dlouhou, teplou sprchu, abych ze sebe smyla všechnu tu špínu předešlýho večera. Robert se ale chystal do práce a tak nějak mi mezi řádky naznačil, že už bych taky měla vypadnout.

Sedí na schodech a zavazuje si boty. Od chvíle, kdy jsem se vyškrábala z postele, jsme spolu sotva prohodily pár slov. Sednu si na schod vedle něho, on vstane a chystá se vyrazit.

Zhluboka se nadechnu, odhodlám se otevřít téma, který radši mělo zůstat zavřený. „Ráda bych tě viděla znovu. Nechceš si třeba vyměnit kontakty?“

On znervózní, odkašle si. „Promiň, asi ne. Včera to bylo fajn, ale...“

„Jasně, chápu. Nehledáš nic vážnějšiho, něco takovýho?“

Stojí o několik schodů pode mnou, takže teď jsou naše oči ve stejný rovině. „Mám holku. Měl jsem ti to říct včera, já vím. Je to mezi náma takový složitý.“

Ta pohádka, co jsem si napsala v hlavě v průběhu předešlé noci, ta fikce kvapně umírá, zatímco já se snažím mrkat stejně rychle jako předtím a ani o píd' rychleji. „Tak to se omlouvám. Tvoji přítelkyni hlavně. Můžeš jí to za mě vzkázat, až se příště uvidíte.“

On vyrazí napřed a já zůstanu sedět sama na nejvyšším schodě. Na bolavých chodidlech a s botama pořád v ruce pak vyrazím dolů. Cestou mi mobil zabzučí emailem o ubytování na zítřejší svatbě a jednou zprávou od Marušky. Doufá, že jsem domů dorazila v pohodě a společně s jejím drahým se oba těší, až mě na svatbě uvidí. Vyjdu dveřma bytovky na ulici, nadechnu se chladného ranního vzduchu a můj žaludek, rozbouřený nedostatkem snídaně a nadbytkem piva se aspoň trochu uklidní. Vlasy rozčuchaný, šaty pokrčený, obličej zdobený rozmazaným líčením, se bosá vydám ulicí, plnou lidí, co spěchají do práce.

Dlouho jsem přemýšlela, jak by to asi vypadalo, kdybych zase jednou napsala něco pro sebe. Kdybych nemusela spěchat s počtem slov na deadline zakázky, nemusela se nořit hluboko do fantazií někoho jiného a mezitím se stydět za svoje vlastní zvrhlý tužby, kterých pak po ránu lituju? Jak by to vypadalo, kdybych nechala vyplavat na povrch všechn svůj stud, který stejně jako ta nahá holka v metru tak vehementně skrývám? Jak by vypadalo, kdybych napsala svoji vlastní zvrácenou lovestory pro sebe a nikoho jiného?

Hmm... Asi nějak takhle.